

Chương 50

Tối đến, Diệp Sơ gọi điện thoại cho Vệ Bắc bảo mẹ cô muốn gặp anh.

Vệ Bắc ở đầu dây bên kia trầm ngâm một lát rồi nói: “Thật ra em không nói thì anh đã mua vé máy bay rồi, định ngày mừng một tháng năm sẽ về”.

Diệp Sơ ngẩn người hỏi: “Anh cũng định đi gặp mẹ em ư?”

Vệ Bắc cười: “Chẳng lẽ phải trốn tránh suốt đời à? Con rể có xấu mấy cũng phải gặp bố mẹ vợ chứ, huống hồ anh tự thấy mình rất đẹp trai, không sao đâu, em yên tâm đi”.

Anh nói như thế đã có trù tính trước, Diệp Sơ nhăn nhó, cái người này tự tin quá thì phải?

Nói như vậy nhưng thấy dáng vẻ chuẩn bị chu đáo của anh, trái tim thắc thỏm như đang treo lơ lửng của cô cũng cảm thấy an tâm ít nhiều, sẽ không có chuyện gì đâu, cô thầm tự an ủi.

Thực ra cô không biết, vấn đề vẫn còn rất nhiều.

Chưa xét đến chuyện cuối cùng Lưu Mỹ Lệ có chịu chấp nhận Vệ Bắc hay không, chỉ riêng bản thân Vệ Bắc cũng đã thấy lo sốt vó lên rồi. Sở dĩ trước mặt Diệp Sơ anh tự tin như vậy là vì sợ cô lo lắng mà thôi. Ai chẳng biết từ nhỏ anh đã kiêu ngạo, chưa từng cúi đầu lấy lòng bất cứ người nào, đừng nói là người, ngay cả chú chó trong khu chung cư thấy anh cũng phải đi vòng sang đường khác.

Vệ Bắc đang nghĩ ngợi thì Nhị Soát đã vỗ vai: “Anh Bắc, đừng lo lắng”.

“Tao lo lắng hồi nào!” Anh vẫn cứng miệng.

“Anh xem, lại không kiếm chế được nữa kia? Nhớ là phải lấy đức thu phục người khác nhé! Nào, cười một cái xem nào.”

Lấy đức thu phục người khác ư? Khóe miệng Vệ Bắc giật giật, cười mà còn khó coi hơn là khóc.

Mấy ngày như thế trôi qua, ngày mừng một tháng năm cuối cùng cũng tới.

Thu dọn hành trang xong, Vệ Bắc vội vội vàng vàng ra sân bay, mọi lần về nhà anh toàn đi tàu hỏa, nhưng vì tình huống lần này đặc biệt, cần cẩn trọng trong ngày đầu gặp mặt nhằm lấy lòng mẹ vợ tương lai, lại còn lấy đức thu phục người khác, nên anh quyết định chọn máy bay.

Ai ngờ thời tiết xấu, bay đúng hôm gặp bão, sân bay ngừng hoạt động, tất cả các chuyến bay đều bị hủy.

Thời tiết thế này, phía sân bay sợ sẽ phải mất rất lâu mới vận hành đường bay trở lại, giữa vô số lời kêu ca phàn nàn nhan nhản bên tai, Vệ Bắc nghiên rãng, quyết định đi tàu hỏa.

Nhưng tàu hỏa nào có dễ bắt như vậy?

Kì nghỉ dài mừng một tháng năm tuy bị rút ngắn còn có ba ngày nhưng điều đó hoàn toàn không ảnh hưởng đến lượng khách ở nhà ga. Lúc Vệ Bắc bắt taxi đến nhà ga, chuyến tàu về thành phố A hầu như đã hết ghế, chỉ duy nhất một chuyến tàu chậm còn mười mấy ghế cứng, nghe đâu phải đến giữa trưa ngày hôm sau mới đến nơi.

Vệ Bắc hơi do dự, đầu óc nhanh chóng tính toán, mặc dù lộ trình có hơi gấp gáp nhưng ít ra vẫn kịp giờ hẹn, chắc là không có vấn đề lắm. Quan trọng, nhất là anh không còn lựa chọn nào khác. Thôi quyết rồi, anh mua vé lên tàu luôn.

Giữa tiếng còi tu tu của tàu hỏa, Vệ Bắc gửi một tin nhắn cho Diệp Sơ.

“Tất cả đều suôn sẻ, anh đã bắt đầu xuất phát!”

Nhận được tin nhắn, trái tim đang thấp thỏm của Diệp Sơ bình tĩnh hơn nhiều.

Tất cả đều suôn sẻ, cô âm thầm nhắc lại trong lòng.

“Hắt xì!” Vệ Bắc hắt hơi một cái, dịch người ra phía cửa sổ tránh mùi thối chân của ông anh ngồi cạnh. Vừa qua nửa đêm, tàu đã chạy được mười hai tiếng đồng hồ, toa xe nhỏ hẹp đầy ắp người, bên cạnh tràn ngập đủ loại mùi hỗn tạp cùng tiếng ngáy phập phù làm người ta khó mà yên giấc.

Người đàn ông ngồi cạnh kia đổi tư thế ngủ, đầu gác trên bả vai Vệ Bắc, một tay còn không an phận xoa nắn ngực anh.

Mặt Vệ Bắc sa sầm, suýt nữa thì nổi điên, nhưng bỗng nhớ đến lời dặn của Nhị Soái trước khi đi “Lấy đức thu phục người khác”, đành kiềm chế. Anh đưa tay vỗ vỗ bả vai gã đàn ông kia: “Dậy, dậy. Đây, dậy đi!”

“Cái quái gì vậy?” Gã kia giật mình tỉnh dậy, ngơ ngác nhìn xung quanh.

“Tay anh!” Vệ Bắc nói.

“À, ngại quá!” Người đàn ông rút tay về, cười ngượng nghịu: “Ngủ thiếp đi, cứ tưởng vợ nằm cạnh”.

Khóe miệng Vệ Bắc giật giật.

Thấy hình như anh hơi cáu, gã kia lại nói: “Thảo nào, tôi cứ thắc mắc sao ngực vợ lại phẳng thế cơ chứ?”

Mặt Vệ Bắc cứng lại, tiếc là người đàn ông kia chẳng phát hiện ra chút nào, ngược lại còn hờn hởi: “Chú em cũng về nhà hả?”.

“Ừ.” Vệ Bắc buồn bực đáp.

“Cưới vợ chưa?”

“Chưa.”

“Vậy có bạn gái chưa?”

“Lấy đức thu phục người khác.” Vệ Bắc hít sâu một hơi.

“Gì cơ?”

“Không có gì.” Mặt Vệ Bắc không chút biểu cảm.

“Này, tôi đang hỏi chú đã có bạn gái chưa cơ mà? Chú trả lời đi đâu vậy! Nhưng đoán tuổi chú thì chắc là có rồi, thế nào, trông xinh không?”

Liên quan quái gì đến ông! Suýt nữa Vệ Bắc chửi thề, nhưng lại ngiên răng nén nhịn.

Thấy Vệ Bắc không trả lời, người kia lại bắt đầu độc thoại: “Chú bảo tôi có hồ đồ không, trông chú đẹp trai thế này là đủ biết vợ chắc chắn xinh gái rồi. Nói đến đây thì, vợ tôi cũng xinh lắm...”

Vệ Bắc liếc nhìn anh ta.

Thấy trong mắt anh lộ vẻ không tin, người đàn ông kia lập tức trở nên nghiêm túc: “Nói chú không tin chứ! Vợ tôi là hoa khôi trong thôn, cũng có thể coi là xinh đẹp, à không, chắc chắn là rất đẹp chứ, mẹ cô ấy cứ chê tôi không xứng với cô ấy.”

“Nhà vợ không đồng ý à?” Cuối cùng Vệ Bắc cũng bắt đầu hứng thú.

“Còn phải nói, nhà bên ấy chê tôi xấu xí, chê tôi nghèo, không xứng với con gái họ.”

“Vậy anh làm sao để cưới được vợ?”

“Còn cưới kiểu gì được nữa? Thì mặt dày thôi, chê tôi xấu xí thì tôi đến nhà họ nhiều lần, nhìn mãi cũng thành quen, thật ra trông tôi cũng tạm được, vợ tôi còn bảo khuôn mặt tôi giống ngôi sao điện ảnh nào đó cơ mà, rất giống Vương gì ấy nhỉ? À Vương Bảo Cường¹!”

Vệ Bắc khựng lại, suýt nữa thì phì cười.

Chết mắt, đúng là gương mặt ngôi sao thật!

Khúc nhạc đệm ngắn ngủi trên đường đi cũng không thể làm cho thời gian trôi qua nhanh hơn, người đàn ông ngồi cạnh có vẻ thấm mệt, trở mình lại ngủ tiếp, tiếng ngáy vang lên như sấm, mùi chân thối bốc lên nồng nặc.

Lại một lát sau, Vệ Bắc cũng hơi buồn ngủ, anh mơ màng thiếp đi theo nhịp tàu rung lắc.

Cũng không biết qua bao lâu, tàu hỏa bỗng dừng bánh, Vệ Bắc từ trong giấc mộng giật mình tỉnh lại, tưởng đã đến nơi.

Nào biết bên tai vang lên tiếng loa thông báo rằng tàu gặp trục trặc giữa đường, cần phải sửa chữa rồi mới chạy tiếp được.

Cái quái gì thế này? Vệ Bắc bỗng lo sốt vó.

Chuyến tàu này vốn đã chậm như rùa, giờ lại còn chết dí tại cái ga xép ở thành phố khi họ còn gáy không biết tên này thêm mấy tiếng đồng hồ nữa, vậy chẳng phải anh sẽ muộn Hồng Môn yến² của mẹ vợ tôi nay hay sao?

Nếu bây giờ anh biết, nhiều năm sau xem bộ phim “Về quê ăn Tết”, nam chính còn thê thảm hơn anh ngàn vạn lần, thì có lẽ trong lòng anh sẽ thấy được an ủi phần nào. Trên đường đi tàu hỏa gặp trục trặc, có thể sẽ về muộn.”

Nhận được tin nhắn của Vệ Bắc, Diệp Sơ vừa mới nhẹ lòng giờ lại lo lắng thêm lần nữa.

“Có kịp về trước năm giờ không?” Cô hỏi.

“Nếu suôn sẻ thì chắc không vấn đề gì.” Anh trả lời.

Thấy anh nói vậy, Diệp Sơ cũng yên tâm phần nào. Giữa tâm trạng lên lên xuống xuống đó, đồng hồ chạy nhanh như bay, một giờ, hai giờ, ba giờ... Khi kim của chiếc đồng hồ treo tường chỉ đúng năm giờ chiều, Vệ Bắc vẫn chưa xuất hiện.

“Không phải hẹn năm giờ à?” Lưu Mỹ Lệ sa sầm mặt hỏi Diệp Sơ.

“Anh ấy đến ga rồi, đang bắt xe về đây mà, hình như hơi tắc đường.” Diệp Sơ miệng thì giải thích vậy chứ trong lòng còn lo lắng hơn cả mẹ.

Chẳng phải đã bảo là không có vấn đề gì ư? Sao lại về muộn chứ? Lại một tiếng đồng hồ nữa trôi qua, anh vẫn chưa tới, Lưu Mỹ Lệ bắt đầu cầu nhau liên tục: “Thanh niên bây giờ rõ thật là chẳng có ý thức về thời gian gì cả! Cũng không xem xem bây giờ đã là mấy giờ rồi? Đồ ăn nguội hết cả rồi!”

Diệp Sơ lúng túng cúi đầu im lặng, bố cô ngồi cạnh giải vây cho con gái: “Bà nói ít đi một tí, tắc đường thì ai mà kiểm soát được.”

“Có mỗi thế mà cũng không xong, ở đâu mà chẳng tắc đường. Biết tắc đường thì đến sớm một chút, đàn ông con trai gì mà lè mà lè mè?” Bà tiếp tục cầu nhau, đến nỗi Diệp Sơ đỏ mặt tía tai, lòng dạ rối bời.

Lại một tiếng đồng hồ nữa trôi qua, cuối cùng Vệ Bắc cũng đã tới, tiếng chuông cửa vang lên, Lưu Mỹ Lệ ngăn con gái lại, tự mình ra mở cửa.

Cửa vừa mở, bà đã lập tức cau mày.

Người đứng trước cửa mặt mũi lấm lem, đầu tóc bù xù, mồ hôi nhễ nhại, đây là bạn trai mà con gái bà chọn để tìm hiểu sao? Đúng là hết chỗ nói, dù không ăn diện bảnh bao nhưng ít ra cũng phải sạch sẽ chứ?

Thôi không nói bàn đến chuyện ăn mặc chải chuốt, Lưu Mỹ Lệ liếc nhìn cái túi lẹp kẹp của Vệ Bắc, cảm tình lại càng nhạt.

Dù nhà chúng tôi không nghèo đến nỗi tham một món quà của anh chàng sinh viên, nhưng lần đầu tiên đến gặp người lớn, ngay cả quà gặp mặt cũng không có là thế nào?

Chẳng có ý tứ gì cả!

Trong lúc Lưu Mỹ Lệ buồn bực, Vệ Bắc cũng buồn bực.

Anh chết dí trên tàu hỏa gần ba mươi tiếng đồng hồ, lại còn kẹt trên đường cao tốc hai tiếng đồng hồ nữa, vốn đã phiền não lắm rồi, mãi mới về được đến nơi, ngay cả nhà cũng chưa về mà đến nhà họ trước, sao mẹ vợ lại chỉ chăm chăm đánh giá, không cho anh vào nhà?

Thế này mà là chủ nhà ư, rõ ràng là thấy anh chướng mắt, cố tình làm khó anh mà.

Dù nghĩ vậy nhưng trên mặt Vệ Bắc vẫn nặn ra một nụ cười hiểm hoi, trông cực kì thiếu tự nhiên. Anh cứng nhắc cất lời chào hỏi: “Cháu chào cô ạ”.

“Bây giờ mới tới à...” Lưu Mỹ Lệ nhỏ giọng lẩm bẩm.

Mặc dù nói rất nhỏ nhưng vẫn đủ cho Vệ Bắc nghe được, anh không thể nào treo nụ cười trên mặt được nữa. May mà đúng lúc này Diệp Kiến Quốc thấy tình hình không ổn, vội xông ra giải vây: “Tiểu Bắc tới rồi hả? Còn đứng xớ rớ ngoài đó làm gì? Mau vào đi?”

“Cảm ơn chú ạ.” Anh kiềm chế lại nỗi buồn bực rồi vào nhà, vừa nhìn đã thấy ngay Diệp Sơ đứng sau lưng bố.

Rõ ràng cô nhóc này đã chuẩn bị rất chu đáo, cắt một kiểu tóc mới, mặc một chiếc đầm liền màu kem, váy dài vừa đến đầu gối, lộ ra hai bắp chân nhỏ nhắn nõn nà trắng trẻo.

Sau hơn ba mươi tiếng đồng hồ vật vã trong toa tàu chật hẹp, được thấy cô như vậy, quả thực khiến anh có cảm giác tươi mới đầy sinh khí.

Nhưng Vệ Bắc còn chưa kịp thưởng thức vẻ đẹp của người yêu thì đã thấy cặp lông mày của cô nhíu lại.

“Diệp Tử.” Anh bước tới.

Nhưng Diệp Sơ đã né ra, ngồi vào chiếc ghế bên cạnh: “Ăn cơm thôi, đồ ăn nguội cả rồi”. Cô thờ ơ nói.

Phũ vậy ư, với tính khí của Vệ Bắc, lúc ấy không sâu não mới là lạ.

Tuy không biểu lộ ra nhưng thái độ này cũng đủ hủy hoại ý nghĩa của bữa cơm này đối với hai người rồi. Nói hủy hoại chỉ sợ còn nhẹ, thậm chí bữa cơm này có thể được coi là bữa cơm không vui nhất từ khi bọn họ quen biết tới nay. Nhiều năm sau, khi Vệ Bắc nhớ lại chuyện này vẫn còn cảm thấy nếu mình lúc ấy đập cửa mà đi thì duyên phận của hai người có lẽ đã theo đó mà chấm hết rồi.

Tuy rằng bữa cơm rất mất tự nhiên nhưng may là, dù không hài lòng về Vệ Bắc nhưng Lưu Mỹ Lệ vẫn ra dáng người lớn. Thái độ của bà cũng không có gì rõ rệt, thỉnh thoảng còn hỏi mấy câu về tình hình gia đình anh, bầu không khí cũng không đến nỗi quá cứng nhắc.

Ngược lại giữa Vệ Bắc và Diệp Sơ lại hoàn toàn không có giao tiếp hay tương tác gì hết. Chỉ nhìn là biết hai đứa này đang đối nhau, kiểu gì lát nữa cũng phải cãi nhau một trận.

Quả nhiên cơm nước xong xuôi, Diệp Sơ tiễn Vệ Bắc xuống dưới nhà, hai người bắt đầu cãi vã. Đầu tiên là Vệ Bắc kéo Diệp Sơ đến trước mặt mình hỏi: “Chết tiệt, rốt cuộc là em bị sao vậy? Anh làm gì để em giận chứ?”

Nói thế mà cũng nghe được à? Diệp Sơ nhìn anh một cái, nghiêng răng: “Không”.

Không mới lạ! Vệ Bắc suyt nữa thì quát lên: “Em biết không, anh ghét nhất cái tính này của em đấy, có chuyện gì em cứ nói thẳng ra, đừng có dằn dỗi như bọn con gái thế”.

“Em vốn là con gái mà, anh có ghét thì đi mà tìm đàn ông ấy!”

Vệ Bắc biết mình quạu quá nên lờ lời, nhưng cô nàng này cũng quá đáng cơ, thế là anh lại vừa tức giận vừa kích động, mà đã kích động thì kiểu gì cũng nói sai, anh nói: “Mẹ kiếp, em mà cứ như vậy, thì đúng là anh đi tìm đàn ông cho xong!”

Câu này nói ra trong lúc quá kích động khiến cho bác bảo vệ khu chung cư nghe thấy, kinh hãi nhìn hai người. Cãi nhau bị người ta bắt gặp, xấu hổ chết đi được, Diệp Sơ đỏ bừng mặt, trừng mắt nhìn Vệ Bắc: “Thích thì anh đi mà tìm, em về đây”. Nói xong, cô giậm chân bước huỳnh huých lên nhà.

Để lại Vệ Bắc một mình ngó ra dưới tầng, một bụng tức chuẩn bị xả ra thành lời trong trận cãi nhau với cô buộc phải dằn lòng nuốt xuống.

Chết tiệt, cãi nhau với anh một lát thì em chết à!

Anh buồn bực, hung hăng sút cho hòn sỏi dưới chân một phát.

Chú thích:

1. Diễn viên võ thuật nổi tiếng với vẻ ngoài chân chất, rất nổi tiếng với phim “Lính biệt kích”, vừa tham dự “Bố ơi mình đi đâu thế” bản Trung Quốc mùa thứ ba cùng con gái Nana.

2. Buổi tiệc Hồng Môn yến chính là âm mưu ám sát Lưu Bang mà Phạm Tăng đã bày ra để trừ hậu họa cho Hạng Vũ. Trung văn hóa Trung Quốc, thuật ngữ Hồng Môn yến được sử dụng theo nghĩa bóng để chỉ một cái bẫy hay một tình huống vui vẻ nhưng trong thực tế lại nguy hiểm.